“ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ବାବା ପ୍ରତିଦିନ ଯାହାସବୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତାହାକୁ କେବେହେଲେ ବନ୍ଦ କରିବାର ନାହିଁ କାରଣ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ହିଁ ମନର ସନ୍ଦେହ ଦୂର ହୋଇଥାଏ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟକୁ ଜିତିବାର ଉପାୟ କ’ଣ?

ଉତ୍ତର**:-** ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଜିତିବାକୁ ହେଲେ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସଂଗମଯୁଗ ରହିଛି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ କିଛି ବି ଲୁଚାଅ ନାହିଁ । ନିଜର ଚରିତ୍ର ଉପରେ ପୂରା-ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦିଅ । ଯଦି କୌଣସି ପାପ କର୍ମ ହୋଇଗଲା ତେବେ ଅବିନାଶୀ ସର୍ଜନ ଅର୍ଥାତ୍ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଦିଅ ତେବେ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ବାବା ଯାହା ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ତାହା ହିଁ ତାଙ୍କର ଦୟା, କୃପା ବା ଆଶୀର୍ବାଦ ଅଟେ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ଦୟା କିମ୍ବା କୃପା ମାଗିବା ବଦଳରେ ନିଜେ ନିଜ ଉପରେ କୃପା କର । ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟକୁ ଜିତିଯାଅ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏବେ ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନେ ତ ଏକଥା ଜାଣିଛନ୍ତି କି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସୁଖ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଦୁଃଖରେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯା’ନ୍ତି ଏବଂ ସୁଖରେ ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସୁଖର ଦୁନିଆରେ ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ, ପୁଣି ଯେଉଁଠି ଦୁଃଖ ଅଛି ସେଠାରେ ସୁଖର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁଠି ପାପ ଅଛି ସେଠାରେ ପୁଣ୍ୟର ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ, ଯେଉଁଠି ପୁଣ୍ୟ ରହିଛି ସେଠାରେ ପାପର ଚିହ୍ନବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ତାହା କେଉଁ ସ୍ଥାନ ଅଟେ? ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗ, ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି କଳିଯୁଗ । ଏହା ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଥିବ । ଏବେ ଦୁଃଖର ସମୟ ପୁରା ହେଉଛି ଏବଂ ସତ୍ୟଯୁଗ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚାଲିଛି । ଆମେ ଏବେ ଏହି ପତିତ ଛି-ଛି ଦୁନିଆରୁ ସେ ପାରି ସତ୍ୟଯୁଗ ଅର୍ଥାତ୍ ରାମରାଜ୍ୟକୁ ଯାଉଛୁ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସୁଖ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଯିଏ ସୁଖ ଦେଇଥାନ୍ତି ସେ ହିଁ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥା’ନ୍ତି । ନାଁ, ସୁଖ ତ ବାବା ଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖ ମାୟା ରାବଣ ଦେଉଛି । ସେହି ଶତ୍ରୁର ପୁତୁଳାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ଜଳାଇଥାନ୍ତି । ଯିଏ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ ତାକୁ ସର୍ବଦା ଜଳାଯାଇଥାଏ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ତାର ରାଜ୍ୟ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ସେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ବିଦାୟ ନେଇଯିବ । ୫ ବିକାର ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ଦୁଃଖ ଦେଇ ଆସିଛି । ଏଠାରେ ତୁମେ ବସିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହା ରହୁ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବୁ । ରାବଣକୁ ତ ତୁମେ କେବେ ବାବା ବୋଲି କହିବ ନାହିଁ । ରାବଣକୁ କେହି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କହିବାର କେବେ ଶୁଣିଛ? କେବେ ବି ନୁହେଁ । କେହି କେହି ଭାବିଥା’ନ୍ତି ଲଙ୍କାରେ ରାବଣ ଥିଲା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ସାରା ଦୁନିଆ ହିଁ ହେଉଛି ଲଙ୍କା । କହୁଛନ୍ତି ଭାସ୍କୋଡାଗାମା ଷ୍ଟିମର ବା ବୋଟ୍ ଦ୍□ାରା ସାରା ଦୁନିଆର ପରିଭ୍ରମଣ କରିଥିଲେ । ଯେଉଁ ସମୟରେ ସେ ପରିଭ୍ରମଣ କରିଥିଲେ ସେ ସମୟରେ ଏରୋପ୍ଲେନ୍ ଆଦି ନ ଥିଲା । ଟ୍ରେନ୍ ମଧ୍ୟ ବାଷ୍ପରେ ଚାଲୁଥିଲା । ବିଜୁଳି ଶକ୍ତି ଅଲଗା ଜିନିଷ ଅଟେ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦୁନିଆ ତ ଗୋଟିଏ । ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା, ପୁରୁଣାରୁ ନୂଆ ହୋଇଥାଏ । ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ସ୍ଥାପନା, ପାଳନା, ବିନାଶ । ନା, ପ୍ରଥମେ ସ୍ଥାପନା ପୁଣି ବିନାଶ, ପରେ ପାଳନା, ଏହା ହିଁ ଠିକ୍ ଅକ୍ଷର ଅଟେ । ପରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଦ୍□ାପରରୁ ରାବଣର ପାଳନା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ତାହା ମିଥ୍ୟା ବିକାରୀ ପତିତ ହେବାର ପାଳନା ଅଟେ, ଯେଉଁଥିରେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ବାବା ତ କେବେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଦେଖ, କିଭଳି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି! ଏହି କଥା ତ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ଚାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । କେବଳ ଅଲଫ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କ କଥା । ମୁସଲମାନମାନେ ମଧ୍ୟ କହିଥା’ନ୍ତି ଉଠିବା ମାତ୍ରେ ଆଲ୍ଲାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ନିଜେ ବି ସକାଳୁ ଉଠନ୍ତି । ସେ କହିଥାନ୍ତି ଆଲ୍ଲା ଅଥବା ଖୁଦାଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ତୁମେ କହିବ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କର । ବାବା ଅକ୍ଷର ବହୁତ ମିଠା ଅଟେ । ଆଲ୍ଲା କହିଲେ ସମ୍ପତ୍ତି ମନେ ପଡେ ନାହିଁ । ବାବା କହିଲେ ସମ୍ପତ୍ତି ମନେ ପଡୁଛି । ମୁସଲମାନମାନେ ବାବା କୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ଆଲ୍ଲା ମିଆଁ କହିଥାନ୍ତି । ମିୟାଁ-ବିବି । ଏସବୁ ଅକ୍ଷର ଭାରତରେ ରହିଛି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା କହିଲେ ହିଁ ଶିବଲିଙ୍ଗ ମନେ ପଡିବ । ୟୁରୋପବାସୀମାନେ ଗଡ୍ ଫାଦର କହିଥାନ୍ତି । ଭାରତରେ ତ ଗୋଡି ମାଟି ପଥର ଆଦିକୁ ମଧ୍ୟ ଭଗବାନ ବୋଲି ବୁଝିଥା’ନ୍ତି । ଶିବଲିଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ପଥରରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥାଏ । ଭାବିଥା’ନ୍ତି ଏହି ପଥରରେ ହିଁ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି । ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ପଥର ହିଁ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଯାଏ । ପଥରକୁ ଭଗବାନ ଭାବି ପୂଜା କରନ୍ତି । ପଥର କେଉଁଠୁ ଆସିଥାଏ? ପାହାଡର ଝରଣାରୁ ଗଡି-ଗଡି ଗୋଲ ଚିକ୍କଣ ହୋଇଯାଏ । ପୁଣି କିପରି ଆପେ ଆପେ ଚିହ୍ନ ଆଦି ଆଙ୍କି ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଦେବୀ-ଦେବତାଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତି ଏପରି ହୁଏ ନାହିଁ । ପଥର କାଟି-କାଟି କାନ, ମୁହଁ, ନାକ, ଆଖି ଆଦି ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ତିଆରି କରନ୍ତି । ଖର୍ଚ୍ଚ ବହୁତ କରନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତିରେ କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ଆଦିର କଥା ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଆମେ ଚୈତନ୍ୟରେ ସେହି ଦେବୀ-ଦେବତା ହେଉଛୁ । ଚୈତନ୍ୟରେ ରହିଲେ ପୂଜା ଆଦି ହେବ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯା’ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପଥରର ପୂଜା କରନ୍ତି । ଯେବେ ଚୈତନ୍ୟରେ ଥା’ନ୍ତି ସ୍□ୟଂ ପୂଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସେଠାରେ ନା କେହି ପୂଜାରୀ ଥାଆନ୍ତି, ନା କୌଣସି ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତି ରହିଥାଏ । ଆବଶ୍ୟକ ହିଁ ନାହିଁ । ଯିଏ ଚୈତନ୍ୟରେ ଥିଲେ ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଚିହ୍ନ ସ୍□ରୂପ

ପଥରର ମୂର୍ତ୍ତି ରଖିଥାନ୍ତି । ଏବେ ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର କାହାଣୀ ତୁମେ ଜାଣିଗଲ ଯେ ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ କଣ ଥିଲା? ପୁଣି ତାହାର ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ଆଗରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଚକ୍ଷୁ ନ ଥିଲା ତେଣୁ ଯେପରି ପଥରବୁଦ୍ଧି ଥିଲ । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ତାହା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ, ସେହି ଜ୍ଞାନ ତ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର, କିନ୍ତୁ କ୍ରମାନୁସାରେ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି ଏହି ଧାରଣା ଅନୁସାରେ ହିଁ ତୁମର ରୁଦ୍ରମାଳା ହେଉଛି । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ରୁଦ୍ରମାଳା, ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ରୁଣ୍ଡ ମାଳା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଷ୍ଣୁମାଳା । ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ଆତ୍ମା ଭାଇମାନଙ୍କର ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ଜୀବାତ୍ମା ଭାଇ ଏବଂ ଭଉଣୀମାନଙ୍କର । ଏହା ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଥାଏ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ବହୁତ ଛୋଟ-ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ସଦୃଶ ଅଟୁ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଭ୍ରୁକୁଟୀ ମଧ୍ୟରେ ଚମକୁଛି ଅଜବ ସିତାରା । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଆମେ ଆତ୍ମା ଚୈତନ୍ୟ ଅଟୁ । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ତାରକା ସଦୃଶ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଗର୍ଭରେ ପ୍ରବେଶ କରିଥାଏ ପ୍ରଥମେ କେତେ ଛୋଟ ପିଣ୍ଡ ହୋଇଥାଏ । ପିଣ୍ଡ ପୁଣି କେତେ ବଡ ହୋଇଯାଏ । ସେହି ଆତ୍ମା ପୁଣି ନିଜର ଶରୀର ଦ୍□ାରା ଅବିନାଶୀ ପାର୍ଟ କରିଥାଏ । ଏହି ଶରୀରକୁ ପୁଣି ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି ଶରୀର ସୁନ୍ଦର ଅସୁନ୍ଦର ହେବା କାରଣରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି କାରଣ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇ ଯାଇଛି । ପତିତ ହେବା କାରଣରୁ ଯେଉଁ କାମ କରୁଛି ତାହା ସବୁ ଓଲଟା ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ସତ କର୍ମ କରାଇଥା'ନ୍ତି, ମାୟା ଓଲଟା କାମ କରାଇଥାଏ । ସବୁଠାରୁ ଓଲଟା କାମ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା । ଆତ୍ମା ଯିଏ ଅଭିନୟ କରୁଛି ତାହା ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଆତ୍ମାକୁ ଜଳାଯାଏ ନାହିଁ, ଆତ୍ମାର ତ ପୂଜା କରାଯାଇଥାଏ । ଶରୀରକୁ ଜଳାଯାଏ । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଥାଏ ସେତେବେଳେ ଶରୀରକୁ ଜଳାଯାଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ଅନ୍ୟ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଯାଏ । ଆତ୍ମା ବ୍ୟତୀତ ଶରୀରକୁ ୨-୪ ଦିନ ମଧ୍ୟ ରଖି ହେବ ନାହିଁ । କେହି ତ ପୁଣି ଶରୀରରେ ଔଷଧ ଆଦି ଲଗାଇ ରଖି ଦେଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଲାଭ କଣ? ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନଙ୍କର ଜଣେ ସେଣ୍ଟ୍ ଜେଭିୟର୍ ଥିଲେ, କୁହନ୍ତି ତାଙ୍କର ଶରୀର ଏ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ରଖାଯାଇଛି । ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯେପରି ମନ୍ଦିର ତିଆରି ହୋଇଛି । କାହାକୁ ଦେଖାନ୍ତି ନାହିଁ କେବଳ ତାଙ୍କର ପାଦ ଦେଖାନ୍ତି । କହିଥାନ୍ତି କେହି ପାଦ ଛୁଇଁ ଦେଲେ କେବେହେଲେ ବେମାର ହେବେ ନାହିଁ । ପାଦ ଛୁଇଁ ବେମାରୀରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଗଲେ ଭାବନ୍ତି ତାଙ୍କର କୃପା ହୋଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ଭାବନାର ଭଡା ମିଳିଯାଇଥାଏ । ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ହେବା ଦ୍□ାରା କିଛି ଫାଇଦା ମିଳିଥାଏ । ବାକି ଏପରି ଯଦି ବାସ୍ତବରେ ହେଉଥା'ନ୍ତା ତେବେ ଢେର ଲୋକ ସେଠାକୁ ଯାଆନ୍ତେ ଏବଂ ମେଳା ଲାଗିଯାଆନ୍ତା । ବାବା ବି ଏଠାକୁ ଆସିଛନ୍ତି ତଥାପି ବି ଏତେ ଭିଡ ହେଉ ନାହିଁ । ବହୁତ ଆସିଲେ ଏଠାରେ ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ବହୁତ ଆସିବାର ସମୟ ହୋଇଗଲେ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାର୍ୟ୍ୟ ରହିଛି । ଏହାର ଆଦି ବା ଅନ୍ତ ନାହିଁ । ହଁ, ବୃକ୍ଷର ଯେବେ ଜଡଜଡିଭୂତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ତମଃପ୍ରଧାନ ହୋଇଥାଏ ତେବେ ଏହି ବୃକ୍ଷର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଥାଏ । କେତେ ବଡ ଏହି ଅସୀମ ବିଶାଳ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ପ୍ରଥମେ ସିଏ ଆସିବେ, ଯାହାଙ୍କୁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଯିବାକୁ ଅଛି । କ୍ରମାନୁସାରେ ଆସିବେ ନା? ସବୁ ସୂର୍ୟ୍ୟବଂଶୀ ତ ଏକାଠି ଆସିବେ ନାହିଁ । ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଏକ ସମୟରେ ଆସିବେ ନାହିଁ । ମାଳାର କ୍ରମାନୁସାରେ ହିଁ ଆସିବେ । ପାର୍ଟଧାରୀ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି କିପରି ଆସିବେ । ଖେଳ ହିଁ ବିଗିଡିଯିବ । ଏହି ଖେଳ ବହୁତ ସଠିକ୍ ଭାବେ ତିଆରି ହୋଇଛି, ଏଥିରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ବସୁଛ ତେବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ମନେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଅନ୍ୟ ସତସଙ୍ଗରେ ତ ଅଲଗା ଅଲଗା କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିଥାଏ । ଏହା ତ ଏକମାତ୍ର ପାଠପଢା, ଯେଉଁଥିରେ ତୁମର ରୋଜଗାର ହେଉଛି । ସେହି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢିବା ଦ୍□ାରା ରୋଜଗାର ହୁଏ ନାହିଁ । ହଁ, କିଛି ନା କିଛି ଭଲ ଗୁଣ ଧାରଣ ହୋଇଥାଏ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଗ୍ରନ୍ଥ ପଢୁଥିବା ସବୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ବିକାରୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରରୁ ଜନ୍ମ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେହି କେହି ପଚାରୁଛନ୍ତି ସେଠାରେ ସନ୍ତାନ କିପରି ଜନ୍ମ ହେବ? କୁହ, ସେଠାରେ ତ ୫ ବିକାର ହିଁ ନାହିଁ, ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ପିଲା ଜନ୍ମ ହୋଇଥାନ୍ତି । ପିଲା ଜନ୍ମ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ ଯେ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ ନେବ । ସେଠାରେ ବିକାରର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାୟା ହରାଇ ଦେଉଛି । କେହି-କେହି ତ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଆସି ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି । ଶୁଣାଇବେ ନାହିଁ ତ ଶହେଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ । ବାବା ତ ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି କୌଣସି ବି ପାପ କର୍ମ ହୋଇଗଲେ ବାବାଙ୍କୁ ତୁରନ୍ତ ବତାଇବା ଦରକାର । ବାବା ଅବିନାଶୀ ବୈଦ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବୈଦ୍ୟଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଲେ ତୁମେ ହାଲୁକା ହୋଇଯିବ । ଯେ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ସଂଗମଯୁଗ ରହିଛି ସେ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ କିଛି ବି ଲୁଚାଅ ନାହିଁ । କେହି କେହି ଲୁଚାଇଥା'ନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଜିତି ପାରିବେ ନାହିଁ । ସବୁ କିଛି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ସ୍କୁଲକୁ ଆସିବ ନାହିଁ ତ ଚରିତ୍ର କିପରି ସୁଧୁରିବ? ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛି । ବିକାର ହିଁ ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ଖରାପ ଚରିତ୍ର ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ପିଲେ, କାମ ବିକାର ତୁମର ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ଆଗରୁ ମଧ୍ୟ ଗୀତାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏହିସବୁ କଥା ବୁଝି ହେଉ ନ ଥିଲା । ଏବେ ବାବା ଡାଇରେକ୍ଟ ଗୀତା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦିବ୍ୟବୁଦ୍ଧି ଦେଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଏବେ ଭକ୍ତିର ନାମ ଶୁଣିଲେ ହସ ଲାଗୁଛି ଯେ ଭକ୍ତିରେ କ'ଣ କ'ଣ କରୁଥିଲେ! ଏବେ ତ ବାବା ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ଦୟା, କୃପା କିମ୍ବା ଆଶୀର୍ବାଦର କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ନିଜ ଉପରେ ହିଁ ଦୟା, କୃପା ଅଥବା ଆଶୀର୍ବାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିଲାଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇଥାନ୍ତି । କେହି ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବାବାଙ୍କ ହୃଦୟକୁ ଜିତି ଯାଆନ୍ତି, ଆଉ କେହି ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି-କରି ମରିଯାଇଥାଆନ୍ତି । ବାବା ତ ପ୍ରତ୍ୟେକ

ପିଲାଙ୍କୁ ଏକାପରି ପାଠପଢାଉଛନ୍ତି ପୁଣି କୌଣସି ସମୟରେ ଏପରି ଗୁହ୍ୟ କଥା ଶୁଣିଥା'ନ୍ତି ଯାହାକି ପୁରୁଣା ସଂଶୟ ସବୁ ଚାଲିଯାଏ, ପୁଣି ଦୃଢ ହୋଇଯା'ନ୍ତି ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ପାଠପଢା କେବେ ବନ୍ଦ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ୟାଦ । ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କେହି କିଛି ଛି-ଛି (ବିକାରୀ) କଥା କହିଲେ ତୁମେ ଶୁଣି ନ ଶୁଣିବା ପରି ରୁହ । ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ... ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ମାନ-ଅପମାନ, ଦୁଃଖ-ସୁଖ, ହାର-ଜିତ ସବୁ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସହନ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କେତେ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କ କଥାକୁ ଶୁଣି ନ ଶୁଣିଲା ପରି ରହୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସେମାନେ କି ପଦ ପାଇବେ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ଅଶରୀରୀ ହୋଇନାହଁ ସେ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ କିଛି ନା କିଛି ମାୟାର ଚୋଟ ଲାଗୁଥିବ । ବାବାଙ୍କ କଥା ନ ମାନିବା ଅର୍ଥ ବାବାଙ୍କର ଡିସ୍‌ରିଗାର୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ଅସମ୍ମାନ କରୁଛ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲେ, ସର୍ବଦା ବଞ୍ଚି ରୁହ, ଜାଗ୍ରତ ରୁହ ଏବଂ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରି କରି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଅ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) କେହି ବି ଯଦି ଓଲଟା-ସୋଲଟା କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ଶୁଣି-ନ ଶୁଣିଲା ପରି ରହିବାକୁ ହେବ । ଖରାପ କଥା ଶୁଣନାହିଁ... ଦୁଃଖ-ସୁଖ, ମାନ-ଅପମାନ ସବୁ କିଛି ସହନ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ବାବା ଯାହା ସବୁ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ସେଗୁଡିକୁ କେବେ ବି ଶୁଣି-ନ ଶୁଣିବା ପରି କରି ବାବାଙ୍କର ଅସମ୍ମାନ କର ନାହିଁ । ମାୟାର ଆଘାତରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବା ପାଇଁ ଅଶରୀରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କ୍ଷମା କରିବା ସହିତ ସ୍ନେହ ଦେଉଥିବା ମାଷ୍ଟର ଦାତା ହୁଅ । ଯେପରି ବାବାଙ୍କୁ ଦୟାଳୁ, କୃପାଳୁ ବୋଲି କହିଥାଆନ୍ତି ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ମାଷ୍ଟର ଦୟାଳୁ ଅଟ । ଯେଉଁମାନେ ଦୟାଳୁ ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିପାରିବେ, ଅକଲ୍ୟାଣ କରିବାବାଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କ୍ଷମା କରିପାରିବେ । ସେମାନେ ମାଷ୍ଟର ସ୍ନେହର ସାଗର ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ସ୍ନେହ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ନ ଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମ୍ପତ୍ତିଠାରୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ନେହ ଅଧିକ ଆବଶ୍ୟକ ସେଥିପାଇଁ ମାଷ୍ଟରଦାତା ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ଦେଇଚାଲ, କେହି ବି ଖାଲି ହାତରେ ନ ଯାଆନ୍ତୁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ତୀବ୍ର ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହେବାର ଇଚ୍ଛା ଅଛି ତେବେ ଇଚ୍ଛା ଥିଲେ ଉପାୟ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିଥାଏ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***